

то яде и пие, човѣкъ не мисли. Щомъ дойде плащането, тогава започва да плаче и да се моли, да го отмине горчивата чаша.

Христосъ дава примѣръ, какъ може да се плати кармата. Единъ царъ ималъ единъ слуга, който му дължалъ десетъ хиляди таланта. Въ деня, въ който трѣбвало да плати дълга си, слугата се явилъ при господаря си и започналъ да плаче, да се моли да отложи срока на плащането. Най-после царътъ му казалъ: Прощавамъ всичкия ти дългъ. Иди да работишъ и да бждешъ разуменъ, да не правишъ нови дългове. Какво направилъ после този слуга? Едва излѣзълъ отъ дома на господаря си, той срещналъ единъ свой съслужителъ, който му дължалъ само сто пенязи хваналъ го за врата и започналъ да го души. да му плати дълга си. Длъжникътъ падналъ на колѣне и почналъ да се моли, да плаче, да отложи срока на плащането. Кредиторътъ, обаче, останалъ неумолимъ, далъ подъ сждъ длъжника си и го турилъ въ затвора. Като чулъ за това, царътъ извикалъ първия си слуга и му казалъ: Азъ ти простихъ цѣлия дългъ отъ десетъ хиляди таланта. Не можа ли и ти да простишъ на брата си 150-тѣ пенязи, които ти дължи?

Каква поука можемъ да извадимъ отъ този примѣръ? Законътъ за прощаването гласи: Всичко, което Богъ прощава, и човѣкъ трѣбва да прости. На когото Богъ прощава, и човѣкъ трѣбва да е готовъ да прости. На когото Богъ